

Frans de Vries helpt iemand bij de aanmeldzuil.

©

DAGBOEK UIT DE ZORG

‘Als mensen geen mondkapje op willen, ga ik niet in discussie’

Een halfjaar na de eerste coronagolf krijgen de ziekenhuizen nu de tweede te verwerken. In dit dagboek vertellen medewerkers van de vijf Limburgse ziekenhuizen hun persoonlijke verhaal. Vandaag: Frans de Vries (63) uit Roermond, vrijwilliger bij het Laurentiusziekenhuis in Roermond.

Coatings ontwikkelen en verkopen door heel Europa. Dat is wat Frans de Vries tot oktober vorig jaar deed. Toen dat werk stopte, hoefde hij niet lang na te denken waar hij zich als vrijwilliger zou gaan inzetten. „Mijn vrouw is ernstig ziek geweest en daardoor kwamen wij veel in het Laurentiusziekenhuis. Ik was getroffen door de persoonlijke manier van zorgverlening, de hartelijkheid daar.”

Nog voor de coronacrisis uitbrak, trad de Roermondenaar toe tot het vrijwilligersteam, dat uit meer dan tweehonderd mensen bestaat. De hal is zijn werkterrein. Hij is er gastheer. Hij helpt bezoekers en patiënten hun weg te vinden, bijvoorbeeld bij het aanmelden bij de aanmeldzuil, en treedt op als vraagbaak. En nu, in tijden van corona, spreekt hij mensen aan op het dragen van een mondkapje en het houden van voldoende afstand. Dat is iets wat erbij hoort. „De meesten houden zich keurig aan alle voorschriften. Onze opdracht is om mensen zonder mondkapje daarop aan te spreken. Soms zijn ze het gewoon even vergeten. Twee à drie keer per week komt er iemand die het vertikt een mondkapje op te doen. Ik ga dan niet de discussie aan. Uiteindelijk kunnen we mensen de toegang niet weigeren.” Of het straks als er een wettelijke verplichting is om mondkapjes te dragen anders moet, weet de vrijwilliger nog niet.

In het voorjaar onderbrak hij zijn vrijwilligerswerk om zijn vrouw, die tot een risicogroep behoort, niet in gevaar te brengen. Maar deze coronagolf staat hij gewoon tweemaal per week zijn dienst te draaien. „Nogal wat vrijwilligers zijn, vooral dit voorjaar, afgehaakt wegens corona. Dat is een probleem voor het ziekenhuis. Want het werk moet toch gedaan worden.” Angst om zelf besmet te maken, heeft hij niet. „Ik denk dat het in een ziekenhuis veiliger is dan in een supermarkt.” Het is heel dankbaar werk, zegt de Roermondenaar. „De mensen zijn ontzettend blij als je ze helpt. Ze moeten nu alleen naar het ziekenhuis komen, en vooral voor oudere mensen is dat niet altijd fijn. De dankbaarheid die je dan ontmoet, daar doe ik het voor.”